

Script

Trauma 24/7

Aflevering 9

Auteur Maarten van der Duin

Website www.wildwords.nl

Email maarten@wildwords.nl

Mobiel +31(0)6-38 915 590

1 INT. SEH / WACHTKAMER

MASHA staat voor de balie en kibbelt met KEES die haar net naar de SEH heeft gebracht:

MASHA
Een rottig bosje bloemen voor m'n
moeder. Zelfgeplukt, zeker?

KEES
Heb ik twaalf euro voor betaald!

MASHA
En hoe je erbij liep!

Met haar schouder duwt CLAIRE de buitendeur van de wachtkamer open en houdt met beide armen een stapel medische literatuur in bedwang.

In de wachtkamer zitten twee patiënten: CHRIS WAGENAAR - een dertiger met een KLM-speldje op zijn borstzak en een bezweet gelaat, en naast hem de onvermijdelijke NELLIE MARTENS:

NELLIE (TEGEN CHRIS)
... M'n arm komt niet verder dan zo.

Met een pijnlijk gezicht tilt ze haar rechterelleboog zijwaarts omhoog, maar Chris toont nauwelijks aandacht: hij voelt zichzelf niet al te best. Nellie laat haar arm weer terugvallen.

NELLIE (CONT)
En dat doet al zo'n pijn.

Claire kijkt ernaar met een bedenkelijke frons op haar gezicht, terwijl ze verderloopt naar de ingang van de afdeling. Ze passeert de balie met Kees en Masha.

KEES
Niet sjiek genoeg voor de familie
Jacobs?! Wat had ik dan aan moeten
trekken?!

Maar Masha heeft Claire opgemerkt en glimlacht alsof er niets aan de hand is:

MASHA
Goemorgen.

CLAIRE
Ja, jullie ook.

Masha drukt op een knop, zodat de deur voor Claire opengaat. Maar voordat die kan doorlopen, verschijnt BART in de deuropening en knikt naar haar bloes:

BART (TEGEN CLAIRE)
Leuk ding, dat hesje.

CLAIRE
Speciaal voor jou.

Bart kijkt haar glimlachend na, als zij verder de afdeling oploopt.

MASHA (TEGEN KEES)
(Gedempt) Een schoon T-shirt,
bijvoorbeeld.

Kees trekt verontwaardigd zijn *Bulldog* T-shirt strak:

KEES
Wat mankeert hieraan?

Bart kijkt op de kaart in z'n hand en richt zich dan tot de enige patiënt:

BART
Meneer Wagenaar?

Chris komt overeind en steekt zijn hand uit naar Bart die hem schudt.

CHRIS
Chris.

BART
Bart van de Wetering. Kom verder.

Hij houdt de deur voor Chris open.

MASHA (TEGEN KEES)
... En normale schoenen.

KEES
Je vond ze mooi, die puntlaarzen!

2 INT. SEH / KANTOOR ASTRID

Achter haar bureau zit ASTRID in haar gewone jas gereed om naar huis te gaan. Ze heeft een nachtdienst achter de rug en is volkomen uitgeput: ze doezelt met haar hoofd steunend op één hand. Als naast haar de stapel literatuur wordt neergezet door Claire, schrikt Astrid wakker.

CLAIRE
Zware nacht?

Astrid wrijft de slaap uit haar ogen en rekt zich uit.

ASTRID
Om half twee een infarct. Toen een
schotwond. Drie botbreuken en
ontelbare snijwonden. Geen oog
dichtgedaan.

CLAIRE
Shit, zeg. Als ik dat had geweten...
In ieder geval bedankt.

Astrid is opgestaan en ziet nu pas de stapel literatuur,
die Claire over het bureau uitspreidt:

ASTRID
(Leest) 'Financiële aspecten van
zelfstandig ondernemerschap in de
medische sector'?

CLAIRE
Ja, cursusje. Voor als het rustig
blijft.

Astrid fronst haar wenkbrauwen, maar kan verder geen
commentaar geven, omdat IRMA op dat moment binnenkomt:

IRMA (TEGEN ASTRID)
Onze trouwste patiënt is er weer.

ASTRID
Nellie?

Astrid draait zich naar de gang waar Nellie staat te
wachten en vriendelijk naar haar zwaait.

IRMA
De schat! Naar de röntgenkamer? CT-
scan? Of zal ik haar maar gewoon naar
huis sturen?

ASTRID
Beslis jij maar, Claire. Ik ben hier
niet meer.

Irma kijkt vragend naar Claire:

CLAIRE
Geef haar een kop koffie. Zijn alle
klachten zo voorbij.

Irma verlaat het kantoor weer.

ASTRID (TEGEN CLAIRE)
'Zelfstandig ondernemerschap', is dat
niet een beetje voorbarig?

CLAIRE
Hoezo?! Hiervóór heb ik
bedrijfsadministratie gedaan en
personeelsmanagement. Straks nog
communicatie-technieken en
belastingrecht.

Astrid knikt een beetje wezenloos:

ASTRID
Rustige dienst dan maar.

CLAIRE
Dankjewel. Ga lekker slapen.

Astrid pakt haar tas van het bureau en met haar verlaten
wij het kantoor.

3 INT. SEH / GANG

Terwijl Astrid zich vermoeid richting uitgang begeeft,
verschijnt Masha uit de wachtkamer op weg naar de
kleedruimte. Ze wordt gevolgd door een geïrriteerde Kees:

KEES
Wie hadden ze dan verwacht?! Brad
Pitt of Di Caprio?!

MASHA
Je had beter je best kunnen doen...

KEES
Ik was gewoon Kees.

MASHA
Een boer, zei m'n moeder. Een lompe
boer uit Velserbroek.

KEES
(*Fel*) En dat vind jij ook?

Masha houdt opeens in, als ze Astrid voorbij ziet komen,
maar die is veel te moe om op hun geruzie te reageren.

MASHA
Een sigaret gooi je niet in een glas
cola.

Ze zijn bij de lockertjes aangekomen en met nijldige bewegingen draait Masha haar lockertje open. Ze trekt een oude sporttas met voetbalspullen tevoorschijn en drukt die Kees in z'n handen.

MASHA (CONT)
(Demonstratief) Kijk nou!

Haar handen zijn besmeurd met opgedroogde modder van de tas.

Op dat moment loopt Astrid door de gang langs de behandelkamer waar Bart met Chris bezig is. Door het halfopenstaande gordijn ziet ze Chris zitten: een bleek gezicht, zweet op z'n voorhoofd. Hij somt voor Bart zijn klachten op:

CHRIS
Spierpijn, misselijkheid en ik zou niet weten waarvan...

Astrid wil de afdeling verlaten, maar ontdekt dat de deur is gesloten. Ze draait zich snel om in de richting van:

ASTRID
Masha...

Maar die is nergens te bekennen. Astrid rammelt een paar keer aan de deur en gluurt de wachtkamer in om te kijken of er iemand achter de balie is.

BART (OS)
Hoelang heeft u dit al?

CHRIS (OS)
Sinds gister. Ik moest opeens overgeven. En kreeg verschrikkelijke pijn in m'n buik.

Astrid draait zich weer terug naar de afdeling:

ASTRID
Kan iemand deze deur opendoen?!

MELVIN schiet uit een behandelkamer tevoorschijn en zwaait met een pasje.

MELVIN
Geen paniek.

In de behandelkamer rondt Bart zijn gesprek met Chris af:

BART (OS)
Het lijkt op een flinke griep. Gaat

vanzelf over. En anders moet je even langs je huisarts.

Melvin houdt zijn pasje tegen het elektronische slot.

MELVIN
Nooit je pasje laten slingeren.

ASTRID
Moet ik 'm wel eerst vinden.

CHRIS (TEGEN BART, OS)
Beetje lastig met m'n werk. Vanmiddag zit ik weer in de lucht.

Melvin houdt de deur voor Astrid open.

MELVIN
(Vrolijk) Welterusten.

Vreemd genoeg reageert Astrid niet op hem. Ze blijft in gedachten in de deuropening staan, alsof Melvins woorden niet tot haar doordringen.

MELVIN (CONT)
Astrid?

Tot zijn verbazing loopt Astrid ineens weer terug de SEH binnen en schuift het gordijn van de behandelkamer open, waar Bart en Chris al zijn opgestaan.

4 INT. SEH / BEHANDELKAMER 1

Astrid knikt vriendelijk naar Chris, maar geeft hem geen hand. Een nogal onhandige sfeer, omdat het onderzoek al was afgerond. Bart verkeert in lichte verwarring door Astrids plotselinge belangstelling.

ASTRID (TEGEN CHRIS)
(Vriendelijk glimlachend) Piloot?

CHRIS
Nee, purser. Voor de KLM.

Astrid knikt aandachtig.

ASTRID
Veel van de wereld gezien, zeker?

CHRIS
Venezuela, Roemenië, Thailand.

ASTRID
Afrika?

CHRIS
Net terug uit Kenya.

Bart begrijpt niet waar Astrid naartoe wil. Zij neemt het patiëntenformulier van hem over en kijkt het snel even door.

ASTRID
Spierpijn, overgeven... Waar zit die pijn in uw buik precies?

Chris geeft het aan: het bovenste gedeelte van zijn buik.

CHRIS
Hier ongeveer.

ASTRID
En bij het tandenpoetsen, geen last van bloedend tandvlees?

CHRIS
Ja, vanochtend toevallig. Maar dat heb ik wel vaker.

ASTRID
Kunt u misschien uw overhemd even uittrekken?

Terwijl Chris zijn overhemd uitdoet, trekt Astrid plastic handschoenen aan. Ze haalt een stethoscoop tevoorschijn en luistert naar Chris' hart. Dan loopt ze om hem heen om op zijn rug te luisteren, maar schrikt opeens terug: op de rug van Chris zijn donkere vlekjes zichtbaar van onderhuidse bloeduitstortinkjes. Even blijft Astrid bewegingloos staan, maar als Bart zich op zijn beurt over Chris wil buigen, duwt ze hem met zachte drang weg.

ASTRID (CONT)
U zult toch nog even moeten blijven.
(*Tegen Bart*) Kom je mee?

Verwonderd volgt Bart haar de gang op.

5 INT. SEH / GANG & ARTSENBALIE

Astrid trekt het gordijn van de behandelkamer achter zich dicht en loopt met Bart verder de gang op. Van enig vermoedheid is bij haar geen sprake meer, terwijl Bart nog steeds niet begrijpt wat er aan de hand is.

ASTRID
(*Gedempt*) Neem bloed af voor het lab.
(*Nadrukkelijk*) Maar kom NIET MET HEM

IN CONTACT!! Volledige barrière:
masker, haarnet, jas, overschoenen,
alles.

Bart kijkt haar overdonderd aan.

ASTRID (CONT)
En hou iedereen uit de buurt.

Melvin komt aanlopen en zwaait triomfantelijk met een nieuw pasje dat hij voor Astrid heeft geregeld.

ASTRID (TEGEN MELVIN, CONT)
(Zacht maar nadrukkelijk) Die
buitendeur gaat nu op slot. Niemand
er meer in of uit.

MELVIN
(Verbluft) Waarom...?

ASTRID
NU!

Bart en Melvin komen in actie, terwijl wij Astrid volgen die met een ernstig gezicht naar de artsenbalie loopt. Op de achtergrond breekt flinke verwarring uit, als Kees en Masha de afdeling willen verlaten, maar door Melvin worden tegengehouden. Ook Irma mag niet verderlopen met de oude Tonia Lievens die ze naar de uitgang wil begeleiden. Verontwaardigde blikken naar Astrid die bij de balie een nummer heeft ingetoetst.

ASTRID
(Met kalme ernst) Met Astrid van der Linden, hoofd SEH van het Nieuw Catherina in Haarlem. (...) We hebben hier, denk ik, een hemorragisch virus. (...) Krim-Congo, Lassa... Of Ebola.

LEADER

6 EXT. SEH / ZIJ-INGANG

CROSS: 7 INT. SEH / GANG

Zij-ingang: Met een rood hoofd van de inspanning komt Jasmijn aanrijden op een krakkemikkige fiets. De fiets wordt tegen een muur gekwakt en Jasmijn wil naar de ingang rennen, maar keert terug om haar fiets toch op slot te zetten. Dwars over het beeld wordt de volgende tekst gemित्रailleerd: 'DONDERDAG, 11:53 UUR'.

Jasmijn heeft haar fiets vastgezet en rent naar de deur. Die blijkt dicht. Dan pas ziet ze het handgeschreven bord achter het raam. **Insert:** 'EERSTE HULP TIJDELIJK GESLOTEN'.

Even kijkt Jasmijn besluiteloos om zich heen, dan haalt ze haar mobieltje tevoorschijn en toetst een nummer in:

JASMIJN

Bart? Met mij. Wat is er aan de hand?!

Bart staat in de **gang** waar nog steeds verwarring heerst en verschillende groepjes met elkaar staan te praten.

BART (IN TELEFOON)

Virusbesmetting. Tenminste, dat denkt Astrid.

Bij de uitgang richting wachtkamer staat Kees met de sporttas in z'n handen tegenover Melvin.

KEES

Wat heb ik daarmee te maken?!

MELVIN

Jij was ook in de wachtkamer.

KEES

Nou en?! Ik mankeer toch niks?!

Jasmijn voor de **zij-ingang** gelooft Bart niet.

JASMIJN (IN MOBIEL)

Doe niet zo flauw. Ik zal nooit meer te laat komen.

BART (IN TELEFOON)

Nee, echt. We wachten op de uitslag.

Jasmijn laat het even bezinken.

JASMIJN

En wat moet ik nou?

BART

Ga lekker naar huis.

Jasmijn heeft opgehangen en blijft een beetje verloren staan. Ze gaat haar fiets maar weer losmaken.

Ook in de **gang** heeft Bart de telefoon opgelegd. Achter hem begint de spanning tussen Kees en Melvin op te lopen:

KEES

Ik hoor hier helemaal niet te zijn!

Melvin voelt zich ook ongemakkelijk, omdat hijzelf nog helemaal niet overtuigd is van de ernst van de situatie.

MELVIN
Sorry, het geldt voor iedereen.

KEES
(Verontwaardigd) Je kan me toch niet zomaar tegenhouden?! Ik moet werken!

Hij duwt Melvin met lichte drang van de deur weg, maar die laat zich niet zomaar opzijzetten. Een lichte worsteling.

Verderop staat Irma bij Nellie, die helemaal niet onder de indruk is van de situatie:

NELLIE
(Opgetogen) Als ik toch niet weg mag, kun je net zo goed naar m'n arm kijken. En m'n linkerknie. Die kraakt als ik 'm strek.

IRMA
(Bromt) Moet je 'm niet strekken.

Kees laat z'n sporttas op de grond vallen om Melvin met twee handen weg te kunnen duwen.

KEES
Oprotten!

MASHA (TEGEN KEES, OS)
(Fel) Moet je jezelf nou eens zien!

Kees onderbreekt het geduw en kijkt opzij naar Masha.

MASHA (CONT)
Alsof je van de straat komt. Doe eens een keer normaal, man!

Kees komt tot rust en neemt afstand van Melvin.

Ondertussen is Claire bij Bart komen staan. Hij beschrijft tegenover haar de toestand van Chris, die hij als eerste heeft onderzocht.

BART
Zweten, spierpijn, een droge keel en uitslag op z'n rug. Net als bij een gewone griep.

CLAIRE
Maar ook bloedend tandvlees?

BART
Dat had hij wel vaker.

CLAIRE
En die vlekken, hoe zagen die eruit?

BART
Als beurse plekjes onder z'n huid.

Claire kijkt bedachtzaam voor zich uit, maar schudt dan haar hoofd:

CLAIRE
Hoe komt ze nou bij een virus?!

Op dat moment neemt Astrid bij de artsenbalie het woord:

ASTRID
(Luid) Mag ik even jullie aandacht?

De gesprekken in de gang vallen stil en iedereen komt wat dichterbij.

ASTRID (CONT)
(Tot iedereen) Zolang de uitslag van de bloedproef nog niet binnen is, zitten we hier vast, dus laten we een paar dingen afspreken. Behalve Bart, Claire en ik, komt niemand meer in kamer één.

Ze knikt naar twee kapstokken en een tafeltje, die zij voor behandelkamer 1 heeft neergezet. Aan de kapstokken hangen drie binnenstebuiten gekeerde overjassen en drie zakken met daarin plastic overschoenen.

ASTRID (CONT)
(Tegen Bart en Claire) Alle barrière-kleding heb ik daar opgehangen. (Tot de anderen) En ook het gedeelte hiervoor is verboden terrein.

Ze markeert met haar hand schetsmatig een gedeelte van de gang voor behandelkamer 1.

ASTRID (CONT)
Van hier tot daar. Duidelijk?

KEES (ONDERBREEKT)
Nee. Wat heb ik hiermee te maken?

Alsof ze hem nu pas voor het eerst ziet:

ASTRID

Ehh... Kun jij misschien even in de
koffiekamer wachten?

Kees wil al protesteren, maar ziet dan Masha die hem even
fijntjes de deur van de koffiekamer aanwijst. Daar loopt
hij naartoe.

ASTRID (CONT)

(*Tegen Irma*) Als jij dan een lijstje
maakt van iedereen die fysiek contact
heeft gehad met Chris. Hun
temperatuur moet worden gecheckt.

Irma knikt, maar niet erg overtuigd. Dan:

BART

Astrid, draven we niet een beetje
door? De helft is niet eens in de
buurt geweest van die man. Moeten we
echt de hele afdeling dichtgooien?!

CLAIRE (TEGEN BART)

Stel nou dat er een virus is?!

BART (TEGEN CLAIRE)

Stel nou dat die vlekken gewoon een
allergische reactie zijn?!

IRMA (AANSLUITEND)

(*Sussend tegen Astrid*) Komop: je hebt
de hele nacht niet geslapen en nou
zie je overal spoken. (*Met klem*) Ga
lekker naar huis. Dan houden wij hier
de boel wel in de gaten.

Even valt er een pijnlijke stilte.

ASTRID

Ik hoop ook dat het vals alarm is.
Maar laten we toch eerst die
bloedproef afwachten.

Irma wisselt een blik van machteloosheid met Bart en Clair.

ASTRID (CONT)

(*Tegen Bart en Claire*) En geef hem
alvast een plasma-infuus. Voor alle
zekerheid.

Besluiteloos blijven Bart, Claire en Irma staan, terwijl
Astrid hen vragend aankijkt:

ASTRID (CONT)

Wie doet het?

Zonder verder naar de anderen te kijken, gaat Bart op weg naar de behandelkamer. Hij gelooft nog steeds niets van een virusbesmetting.

8 INT. SEH / BEHANDELKAMER 1

Het lange wachten heeft Chris Wagenaar onzeker gemaakt en hij ijsbeert doelloos op en neer door de kamer. Voor de deur is Bart aan het hannesen met de lange overjas die hij achterstevoren moet aantrekken. Als hij Chris gewoon door de kamer ziet lopen, legt Bart de jas opzij en komt in de deuropening staan.

CHRIS

(*Gespannen*) En? Wat heb ik?

BART

Waarschijnlijk helemaal niks, maar ons hoofd wil ieder risico uitsluiten.

CHRIS

Wat voor risico?

Bart haalt z'n schouders op: hij vindt het allemaal onzin.

BART

Eén of ander virus waar uw symptomen in de verte op lijken. Griep ligt veel meer voor de hand.

Chris knikt. Hij voelt zich nog steeds beroerd, maar wil toch ook worden gerustgesteld. Dan stapt Claire langs Bart de kamer binnen in vol ornaat: lange overjas met daarvoor een plastic schort; een beschermend haarnetje op haar hoofd en masker voor haar mond; over haar schoenen draagt ze plastic overschoenen.

CLAIRE

Gaat het?

Chris kijkt vragend naar Bart in de deuropening die ook een beetje overdonderd naar Claire staat te kijken.

CLAIRE (CONT)

Claire Bronkhorst.

Chris schudt haar uitgestoken hand en merkt dan pas haar plastic handschoenen op.

CLAIRE (CONT)

Gaat u maar op de brancard liggen. Dan kan ik u een infuus geven.

Terwijl Chris op de brancard plaatsneemt, kijkt hij weer voor steun naar Bart:

BART

Stelt niets voor.

Zijn woorden werken nu minder geruststellend en bijna ongemerkt gaat Bart de gang weer op. Chris laat zich achteroverzakken in het kussen en bedekt zijn ogen met zijn hand, terwijl Claire in zijn onderarm een geschikte ader zoekt voor het infuus.

Het geluid van een overkomend vliegtuig.

CHRIS

(Terloops) Airbus 321.

Even kijkt Claire van haar werk op:

CLAIRE

O?

CHRIS

Lijkt sterk op de Boeing 757. Behalve de vleugeltips en het onderstel.

Terwijl Claire voorzichtig een naald in de ader steekt en een infuus aanbrengt:

CLAIRE

Moet je dat weten als purser? (Grapt)
Die showt toch alleen maar reddingsvesten en haalt vieze bordjes op?

Chris haalt de hand voor z'n ogen weg en kijkt haar waarschuwend aan:

CHRIS

Héhéhé!... Vergeet het 'karretje' met parfum niet!

CLAIRE

(Grinnikt) Fascinerend. En zelf vliegen? Niks voor jou?

CHRIS

Negen keer heb ik toelatingsexamen gedaan.

Hij klikt met z'n tong: 'noppes'.

CHRIS (CONT)
(Verduidelijkt) M'n ogen.

Claire heeft het infuus aangesloten en geeft Chris een knipoog:

CLAIRE
Maak je niet druk. Voor je het weet,
sta jij weer broodjes rond te delen.

Chris snuift en tegelijk verschijnt er een straaltje bloed vanuit zijn neus. Claire trekt helemaal wit weg.

CHRIS
(Verschrikt) Wat is er?!

Op dat moment komt Bart de behandelkamer weer binnen: nu evenals Claire in vol ornaat met overjas, schort, masker en haarkapje. Terwijl hij zijn plastic handschoenen aantrekt:

BART
Lukt het allemaal?

Dan ziet hij het geschrokken gezicht van Claire en kijkt naar Chris. Uit diens neus loopt nog steeds een straaltje bloed.

CHRIS
Wat?! Wat kijken jullie?!

Bart en Claire kunnen geen woord uitbrengen. Op de achtergrond begint een telefoon alarmerend te rinkelen.

9 INT. SEH / GANG & ARTSENBALIE

Op de **artsenbalie** staat een telefoon te schellen.

Verderop **in de gang** praat Irma met Nellie Martens en neemt haar temperatuur op. Die ziet het komische van de situatie wel in:

NELLIE
Ik kwam hier alleen voor m'n arm en
nou wordt m'n temperatuur gemeten.

IRMA
Allemaal service van de zaak.

Nog steeds het dreigende gerinkel van de telefoon op de **artsenbalie**.

Astrid staat **in de gang** bij de wachtkamer te bellen met haar mobiel:

ASTRID (IN MOBIEL)

Kun jij haar vanmiddag van school halen? (...) Dat hangt van de uitslag af. (...) Nee hoor, maak je geen zorgen.

Als de rinkelende telefoon nog steeds niet opgenomen wordt, kijkt ze geërgerd op en bedekt haar mobiel met haar hand.

ASTRID (CONT)

(Hard) Wie neemt die telefoon op?!

Masha komt tevoorschijn uit de koffiekamer. Ze wil naar de artsenbalie toeschieten, maar denkt opeens aan de verboden zone voor kamer 1 en blijft staan. Melvin verschijnt achter haar vanuit de koffiekamer.

MASHA

Mocht ik hier nou wel of niet lopen?!

Astrid zit met haar hand te wenken dat ze verder kan lopen. Irma checkt de thermometer, waarmee ze net Nellie's temperatuur heeft gemeten:

IRMA

Mm, lichte verhoging.

Masha komt buiten adem bij de artsenbalie aan en neemt de telefoon op:

MASHA (IN TELEFOON, CONT)

Spoedeisende hulp, met Masha. (...) We zijn op dit moment gesloten. Kan ik misschien iets doorgeven?

Haar blik verstrakt opeens en ze draait zich richting Astrid die het telefoongesprek met Lukas inmiddels heeft beëindigd.

MASHA (CONT)

Astrid! Het virologisch instituut.

Astrid loopt naar de artsenbalie. Ook Irma komt dichterbij om naar de uitslag van de bloedproef te luisteren. Astrid neemt de telefoon van Masha over.

ASTRID (IN TELEFOON)

Met Astrid. (...) Ja. Heb ik al gedaan. (...)

Masha, Melvin en Irma luisteren gespannen toe. Vanuit behandelkamer 1 verschijnen Bart en Claire met aangeslagen gezichten.

MELVIN (NAAR BART & CLAIRE)
(*Fluistert*) De uitslag.

ASTRID (IN TELEFOON)
En dat is zeker?

Geladen blikwisselingen.

ASTRID (CONT)
Ik begrijp het. (...) Er zit niets
anders op.

Ze legt de telefoon neer en zoekt even naar woorden...

CLAIRE
En?!

ASTRID
Ebola.

Een verlamme stilte.

ASTRID (CONT)
Ze willen nog een paar testen doen,
maar het is al bijna zeker.

Voordat iemand kan reageren, verschijnen drie mannen uit de lift en komen rechtstreeks naar de artsenbalie toe: in beschermende, witte maanpakken en kappen met doorzichtige vensters die het hele gezicht vrijlaten. De leiding is in handen van Herman de Graaff - een krachtvolle figuur met een vaderlijke uitstraling:

HERMAN DE GRAAFF
(*Zakelijk*) Ik ben Herman de Graaff
van het RIVM. Deze afdeling gaat
minstens drie weken in quarantaine...

KEES (OS)
Godverdomme.

Iedereen kijkt opzij richting koffiekamer, waar Kees net de laatste woorden heeft opgevangen en gloeiend hete koffie over z'n handen morst. Masha schudt geërgerd haar hoofd. Herman gaat verder:

HERMAN DE GRAAFF
Ik begrijp hoe vervelend dat is voor
jullie. Maar we zullen alles doen om
het verblijf draaglijk te maken:
jullie krijgen een televisie,
literatuur, eten en drinken,
beddegoed...

MASHA

(Wezenloos) Moeten we hier slapen?

Iedereen staat lamgeslagen toe te luisteren.

HERMAN DE GRAAFF

Er wordt op dit moment een
crisiscentrum ingericht, waar altijd
iemand klaarzit voor psychologische
ondersteuning, mochten jullie daar
behoefte aan hebben. Verder zullen we
jullie thuisfront zoveel mogelijk
opvangen.

Bart laat zich wezenloos in een stoel zakken.

HERMAN DE GRAAFF

Nog vragen?

Hij kijkt rond en natuurlijk zijn er duizenden vragen, maar
iedereen is te overdonderd om iets te zeggen.

HERMAN DE GRAAFF (CONT)

Goed. Wie heeft hier de leiding?

ASTRID

Ik. Astrid van der Linden.

Herman neemt haar even apart, terwijl op de achtergrond het
geroezemoes toeneemt.

HERMAN DE GRAAFF (TEGEN ASTRID)

Knappe diagnose! Ieder ander zou hem
gewoon naar huis hebben gestuurd.
Belangrijkste is nu om verdere
besmetting te voorkomen.

ASTRID

(Zacht) Een aantal hebben al fysiek
contact gehad. Welk subtype is het?

HERMAN DE GRAAFF

We krijgen nog bevestiging via de RNA-
typering. Maar waarschijnlijk Ebola-
Zaire. Dat vermoedde je zeker al?

Astrid knikt.

HERMAN DE GRAAFF (CONT)

Waar bevindt zich de virusbron?

ASTRID

De 'virusbron' heet Chris Wagenaar en
ligt op kamer één.

Herman knikt en richt zich nog eenmaal tot de anderen:

HERMAN
Nogmaals: er is geen enkele reden tot
bezorgdheid.

En hij loopt weg richting behandelkamer één, gevolgd door
zijn twee verpleegkundigen.

BART
Makkelijk praten in zo'n pak.

Er valt een beklemmende stilte.

EERSTE COMMERCIAL BREAK

10 EXT. SEH / ZIJ-INGANG

POV Cameraman: Een verslaggever van een landelijke zender
kijkt recht in de camera:

VERSLAGGEVER
Op de Eerste hulp van het Nieuw
Catherina ziekenhuis zitten personeel
en patiënten al twee dagen opgesloten
na het uitbreken van een
virusbesmetting.

Op de achtergrond is de zij-ingang van de SEH zichtbaar.
Daar staan Herman en zijn verpleegkundigen in maanpak en
worden met een hogedrukspuit gedesinfecteerd. Over het
scherm verschijnt de tekst: 'VRIJDAG, 18:40 UUR'.

VERSLAGGEVER (CONT)
Het gaat hier om Ebola - het meest
besmettelijke virus ter wereld. En
met een sterfpercentage van 90
procent ook het meest dodelijke...

Ronald komt snel in de richting van Herman gelopen. Die is
inmiddels schoongespoten en heeft zijn kap afgezet.

VERSLAGGEVER (CONT)
Na gruwelijke epidemieën in Afrika en
Azië is nu Nederland aan de beurt...

Bij zij-ingang: terwijl achter hen de twee hygiënisch
verpleegkundigen worden schoongespoten, vertelt Herman aan
Ronald over de maatregelen die hij heeft getroffen.

HERMAN DE GRAAFF
De meeste passagiers van vlucht 5103
hebben we al achterhaald. En gisteren

is het hele cabinepersoneel in
vrijwillige quarantaine gegaan op
Schiphol.

RONALD
En hoe zit het met de quarantaine
hier?

HERMAN DE GRAAFF
Alles onder controle. Extra voorraden
bloedplasma aangelegd. Beschermende
kleding, desinfectanten. En verder
kunnen we alleen maar afwachten.

RONALD
Afwachten?! Terwijl dat virus daar
rondhangt?! Dan laat ik ze liever
gaan. Hoe langer ze blijven, hoe
groter het risico.

HERMAN DE GRAAFF
Wachten op een vaccin.

RONALD
Vaccin?! Is er een vaccin?

HERMAN DE GRAAFF
Iets nieuws. Moet uit Oeganda komen
via de Wereldgezondheidsorganisatie.

RONALD
En dat werkt?

HERMAN
Beste wat er is.

Ronald knikt enigszins gerustgesteld en wil weglopen
richting ziekenhuis, maar ziet dan Jasmijn achter hem
staan.

RONALD
Zit jij niet in quarantaine?

JASMIJN
Ik heb me gisteren verslapen.

RONALD
Dat is mazzel.

JASMIJN
Kan ik iets doen?

RONALD

Afwachten. Alleen maar afwachten.

En daarmee loopt hij weg. Jasmijn blijft eenzaam achter en kijkt hem na.

11 INT. SEH / GANG & LIFT / AVOND

De deuren van de lift schuiven open: op de grond prijkt een enorme schaal met mooi versierde desserts. In het midden van de glazen bakjes ligt een kaartje, **INSERT**: 'GROETJES VAN JASMIJN'.

MELVIN (OS)

Niet alles is waar, wat ze zeggen op CNN.

Masha komt de lift binnen en pakt de schaal van de grond.

MELVIN (OS, CONT)

Stil nou, mam. Ik ben er toch nog?!

Masha loopt met de schaal in haar handen langs de artsenbalie waar Melvin staat te telefoneren. Hij heeft geen witte jas aan, maar ziet er verder piekfijn uit, ondanks het tweedaagse verblijf.

MELVIN (CONT)

Dan ben jij de eerste die het hoort.

We volgen Masha de koffiekamer in.

12 INT. SEH / KOFFIEKAMER / AVOND

Masha komt met de schaal de koffiekamer binnen, waar Kees rondloopt met zijn mobiel:

KEES (IN MOBIEL)

(Lusteloos) Nee, zondag ook niet.

(...) Zet Remco dan voorin en Frank rechtsachter...

Masha zet de schaal midden op tafel, waar de resten van een avondmaaltijd zijn achtergebleven. Er hangt een lamledige sfeer in de koffiekamer. Bart is ongeschoren en heeft geen doktersjas aan. Hij pakt een toetje van de schaal. Ook Nellie Martens zit aan tafel: ze voelt zich helemaal thuis en neemt een toetje.

KEES (CONT)

Wat kan hij dan wel?! (...) Dan speel je toch met tien man!

Hij bergt geïrriteerd zijn mobiel weg en steekt een sigaret

op. Verderop in de koffiekamer staat Claire te bellen:

CLAIRE (IN MOBIEL)
Ja, m'n kat. Die moet nog eten. Kunt
u misschien...

Masha heeft met een glimlach Jasmijns kaartje gelezen:

MASHA
Iedereen de groeten van Jasmijn. Ze
voelt zich verschrikkelijk dat ze
hier niet is.

MELVIN
Als ze wil ruilen? Graag.

Hij is vanuit de gang de koffiekamer binnengekomen.

MASHA
Is toch aardig dat ze dit heeft
gedaan?!

NELLIE
Heel aardig!

Ze schraapt de laatste resten uit haar schaal. Melvin pakt verschillende bakjes van de schaal om te kijken wat erin zit. Bart slaat zijn handelingen bedachtzaam gade en laat niet merken dat hij bang is.

BART
Wist je dat één handdruk genoeg is?
Één trekje van iemands sigaret?

Melvin kijkt hem vragend aan.

BART (CONT)
Om besmet te raken.

Melvin houdt op met zoeken en pakt één toetje van de schaal.

MELVIN
Ja, en?

BART
Niks. Alleen zou je het al kunnen
hebben zonder het te weten.

Een lichte spanning. Ook Claire heeft haar mobiel weggeborgen en pakt een dessert van de schaal. Ze begint te eten, terwijl ze naar de volgende conversatie luistert:

MELVIN

Ik voel me perfect.

BART

Je zweet wel.

MELVIN

Het is gewoon warm.

BART

Zo warm vind ik het niet. Heb jij het warm, Masha?

MASHA

(Met een schuine blik naar Kees) Nee, ik vind het zelfs een beetje fris.

Terwijl Claire met haar schaalte richting gang loopt, steunt ze en *passant* Barts insinuaties:

CLAIRE (TEGEN MELVIN)

Je ziet ook bleker dan anders.

BART (TEGEN MELVIN)

Hoe voelt je buik? Geen krampen?

MELVIN

Hou op, man. Ik transpireer gewoon sneller dan jij. So what?!

Bart schuift zijn schaalte van zich af en neemt een slok bier. Nellie ontfermt zich meteen over zijn toetje:

NELLIE

Hoef je niet meer?

Ze begint te eten. Bart zet zijn glas terug op tafel en haalt zijn schouders op:

BART (TEGEN MELVIN)

Ik heb hem een hand gegeven. Ik heb 'm onderzocht. Zonder handschoenen. Zonder masker.

MELVIN

Maak je niet gek. Zo'n vaart loopt dat niet.

Hij buigt zich voorover om z'n glas te pakken.

BART

Dat hoop ik maar.

Opeens kijkt hij gebiologeerd naar de hand van Melvin die

boven twee glazen blijft zweven, omdat hij niet meer weet welke van hem is. Melvin werpt even een blik naar Bart en voelt zich betrappt. Hij staat op om een nieuw glas te pakken.

Kees neemt een diepe haal van zijn sigaret en trekt een diepzinnig gezicht:

Kees
Van mij mogen ze hem preventief
ruimen. Net als met die BSE. Hij
heeft al zoveel overlast veroorzaakt.

Het blijft even stil, dan begint Masha te proesten van de lach.

Kees (CONT)
(Gekwetst) Trut.

Hij gooit zijn sigaret in een halfvol glas bier.

13 INT. SEH / GANG & ARTSENBALIE

CROSS: 14 INT. ZIEKENHUIS / KAMER RONALD

In de gang voor behandelkamer 1: Heel behoedzaam worden twee handen met plastic handschoenen gereinigd met *sodium hypochloriet*. Vervolgens wordt een plastic schort afgedaan. Astrid heeft net Chris bezocht en trekt nu haar beschermende kleding uit. Door het venster van haar kap is haar hele gezicht te zien.

Astrid
Hij gaat snel achteruit. Twee zakken
per uur hebben we al nodig. Straks
moet hij een tweede infuus.

Tegenover Astrid staat Irma met een felblauwe plastic zak met daarop een geel kruis. Hierin vangt ze voorzichtig alle uitgetrokken kleding op.

Irma
Sorry voor gisteren. Je had groot
gelijk. Als ik hem toen had
weggestuurd...

Astrid
Dat kon jij toch niet weten.

Weer een stilte, waarin Astrid haar kap afzet.

Irma
Waarom wist jij het wel?

ASTRID

Ik heb het eerder gezien. In Zaire.
Een klein plaatsje aan de Likati-
rivier.

Irma knikt. Even is Astrid in stilte bezig met het langzaam naar beneden rollen van haar beschermende bovenkleding, zonder dat de stof in contact komt met haar blote huid.

ASTRID (CONT)

Ik dacht dat ik ALLES kon genezen.
Totdat ik het tegenkwam: Ebola.

Even stokken haar bewegingen, als ze het weer voor zich ziet:

ASTRID (CONT)

Een jochie had een dode aap gevonden
en liet hem aan z'n vriendjes zien.
Zij waren de eersten. Bloeden uit
mond, neus en oren. Alsof ze gewoon
wegsmolten.

Irma slikt iets weg.

ASTRID (CONT)

Toen hun familie, die er niets van
begreep en huilend met hun kleintjes
rondzeulden. De één na de ander. Tot
zelfs de medicijnman die nog uren om
hun lichamen had gedanst. 120 zielen,
fffff...

Ze maakt een wegvlieggebaar met haar hand.

ASTRID (CONT)

Daar sta je dan met je diploma.

Stilte waarin Astrid voor zich uitkijkt. Even lijken we het geluid van Afrikaanse trommen te horen. Irma is onder de indruk. Astrid rolt de bovenkleding verder naar beneden en stapt uit het pak dat vervolgens met de buitenkant naar binnen wordt gevouwen. Het pak verdwijnt in de plastic zak. Als laatste trekt Astrid haar plastic handschoenen uit.

IRMA

Waarom wilde je eigenlijk naar
Afrika?

ASTRID

Dat was iets persoonlijks.

Op de artsenbalie gaat de telefoon. Astrid gooit haar

handschoenen in de zak en Irma knoopt hem vervolgens ook weer met handschoenen dicht.

CLAIRE
Astrid? Ronald aan de lijn.

Claire zit in het glazen kantoor over haar cursusboeken gebogen. Astrid verlaat de verboden zone en neemt de telefoon over bij de artsenbalie.

In zijn kamer staat Ronald met de telefoon tegen zijn tafel geleund en pulkt aan het geraamte van meneer Pijnenburg.

RONALD
Hoe doe je dat toch, Astrid?! Altijd weet je de spanning erin te houden. Onder schepen doorzwemmen in het Noordzee-kanaal, de medische encyclopedie stelen uit de UB. En nou dit weer.

Bij de artsenbalie is Astrid gaan zitten.

ASTRID
Verlangen naar aandacht, denk ik.

RONALD
En die heb je! Het NOS-journaal, de BBC, CNN, niemand wil dit spektakel missen.

ASTRID
Vooral het tragische einde niet, zeker?

RONALD
Dan kunnen ze lang wachten. Er komt een vaccin uit Oeganda.

ASTRID
(Verbaasd) Tegen Ebola?

RONALD
Ja, iets nieuws...

ASTRID
Weet je dat zeker?

RONALD
Geloof me nou maar. Het wordt een happy end.

15 INT. SEH / BEHANDELKAMER 1

Op het bezwete gezicht van Chris zijn nu ook de vage vlekken van bloeduitstortingen te zien. Twee watjes in zijn neus stoppen het bloeden. Naast hem staat Claire in volledig beschermingstenu met helm en ademhalingsapparaat en legt een tweede infuus aan. Beide armen hebben nu een eigen infuus. Chris ligt voor zich uit te staren.

CHRIS
Ben je getrouwd?

CLAIRE
Neuh.

CHRIS
Een vriend?

CLAIRE
Hoezo? Heb je belangstelling?

Chris glimlacht.

CHRIS
Altijd arts willen worden?

CLAIRE
Chirurg. Van kindsaf aan. Ik sneed alles open. Zelfs de hond.

CHRIS
En nu mensen?

CLAIRE
Nog niet. Ik zit nu in de SEH stage. Daarna komt het echte OK-werk.

CHRIS
En daarna ben je chirurg?

CLAIRE
Algemeen. Maar ik wil cardiochirurgie doen. Dat is het moeilijkst.

Chris blijft even stil.

CHRIS
Ooit weleens getwijfeld of je dat gaat halen?

CLAIRE
(Lacht) Nee, ik niet.

CHRIS
En als je geen vaste hand blijkt te

hebben, wat doe je dan?

CLAIRE
Oefenen tot ik het wèl kan.

CHRIS
En als je een oog verliest?

Claire is even uit het veld geslagen.

CLAIRE
Dan heb ik een probleem.

Chris begint te hoesten. Een donkerrood slijm gulpt uit zijn mond. Hij begint zwaar te ademen, maar blijft toch doorpraten:

CHRIS
(*Bijna lachend*) Stel je voor dat je het niet redt. Dat alle inspanningen vergeefs waren.

Claire probeert hem te kalmeren:

CLAIRE
Rustig maar.

Chris blijft doorpraten, terwijl het bloed uit z'n oren stroomt:

CHRIS
Je relaties verwaarloosd en je ouders. Alles opzijgezet voor dat ene doel. En je eindigt ergens als tweederangs arts op een eerste hulp. Zie je het voor je?!

In de verte klinken Afrikaanse trommen.

CLAIRE
(*Sussend*) Stil nou.

Ze probeert met watjes de stroom bloed uit zijn oren te stelpen.

CHRIS
Zet niet alles op één kaart! Neem een gezin. En maak er niet zo'n fiasco van als ik.

Dit is voor Claire de druppel. Ze tikt Chris fel op zijn borst. De opzweepende tromroffels worden steeds luider.

CLAIRE

Onzin! Jij had een droom en die heb je nagevolgd en dat is prachtig. Sterker nog: het gaat je lukken. Omdat ik dat zeg. Je krijgt gewoon een oogoperatie en dan kun je vliegen. In een Boeing, een Spitfire of wat je maar wil.

De trommen gaan onverminderd verder.

16 INT. SEH / GANG & KOFFIEKAMER

Nu wordt duidelijk waar de tromgeluiden vandaan komen. Vanuit **POV Masha** zien we in de koffiekamer Kees achter een denkbeeldig drumstel zitten. Met zijn schoenen in zijn handen roffelt hij met de stalen punten op de tafel en stoelen om hem heen en gaat daarbij met gesloten ogen helemaal uit zijn dak.

Vanaf de artsenbalie bij het glazen kantoor zit Masha toe te kijken. Melvin achter haar bladert ongeïnteresseerd in een cursusboek van Claire.

MASHA

(*Bedachtzaam*) Wat vind je van hem?
Zeg 'ns eerlijk.

Melvin kijkt in de richting van de koffiekamer en knijpt z'n ogen tot spleetjes. Dan besluit hij:

MELVIN

Niet mijn type.

Hij leest weer verder.

MASHA

En voor mij?

MELVIN

Hm, gewetensvraag. Wat denk je zelf?

MASHA

Ik weet het niet. Samen is het leuk.
Maar met anderen...

Vanuit haar **POV** zien we hoe Kees helemaal opgaat in zijn drumact en een volkomen bespottelijke indruk maakt.

MASHA (CONT)

Schaam ik me dood. Dat klopt toch niet?!

MELVIN

Moet je niet zeggen. Heb je mijn moeder weleens gezien?

Masha draait zich naar hem om.

MELVIN (CONT)

Als die naar Vroom & Dreesman gaat, wordt de zij-ingang opengezet. Anders loopt de draaideur vast.

Masha grinnikt.

MELVIN (CONT)

Ze wordt altijd nagekeken in de stad. En nagedaan door knulletjes die zo achter haar aanwaggelen.

Hij tilt een denkbeeldige zak met aardappelen.

MELVIN (CONT)

En ik moet altijd mee, anders komt ze de bus niet in. Denk je dat ik dat leuk vind?!

Het blijft even stil.

MELVIN (CONT)

Maar daarom geef ik nog wel om haar.

Masha knikt bedachtzaam en kijkt weer richting Kees.

OEEEEAAAAAAAA!!! Een enorme tarzankreet schalt door de gang. Masha en Melvin kijken verwonderd om en ook Kees werpt een blik vanuit de koffiekamer. Bart komt met een big smile aangelopen:

BART

Twee dagen! We zitten hier pas twee dagen. En ik verveel me al dood! Hoe lang moeten we nog?! Drie weken? Vier? Een half jaar?

Hij laat zich in een stoel zakken bij Melvin en Masha.

BART (CONT)

Ik moet gewoon iets doen, anders word ik gek!

NELLIE (OS)

Kijk dan eens naar m'n arm.

Bart kijkt opzij: naast hem staat Nellie die demonstreert hoever ze haar rechterelleboog kan tillen.

NELLIE

Alles is al gecheckt: m'n
temperatuur, m'n bloeddruk, behalve
m'n arm. En daar kwam ik voor.

Bart kijkt verwonderd naar Masha en Melvin, die hem
stralend aankijkt en een gebaar maakt van: 'waar wacht je
nog op?' Bart veert overeind uit zijn stoel.

BART (TEGEN NELLIE)

'ns Kijken of we die arm nog kunnen
redden.

17 INT. ZIEKENHUIS / KANTOOR RONALD

Ronald zit nog steeds achter zijn bureau en praat door de
telefoon:

RONALD (DOOR TELEFOON)

(*Gespannen*) 'Iets nieuws tegen
Ebola', dat zei hij. 'Een vaccin'.
(...) Van het RIVM. Die zou het toch
moeten weten. (...) Bel me zo snel
mogelijk. Bedankt.

Hij legt de telefoon neer en staart in gedachten voor zich
uit. Het gesprek met Astrid heeft hem aan het twijfelen
gebracht over het bestaan van het anti-virus vaccin. Hij
merkt niet dat de gangdeur opengaat en Jasmijn verschijnt.

JASMIJN

Ronald, kan ik echt niets doen?

Ronald kijkt op en verbergt zijn bezorgdheid meteen achter
een opgeruimde glimlach:

RONALD

(*Geruststellend*) Alles is hier onder
controle. Dus ga maar gewoon naar
huis.

JASMIJN

(*Heftig*) Daar kan ik geen minuut
stilzitten. De hele tijd kijk ik naar
CNN, NOS-journaal, teletext, SBS6,
CNN, teletext, SBS6. Allemaal oud
nieuws! En ik wil ze niet steeds
lastigvallen om te vragen hoe het is.
Ik wil iets doen! Gewoon doen!

Ja, Ronald ook. Hij zucht:

RONALD

Ik zou niet weten wat. Probeer het crisiscentrum.

JASMIJN

(*Snuift*) De Graaff zit daar. (*Spot*) 'Virologie is een specialisme en niet voor studentjes'. En dan stuurt hij me weg! (*Oprecht*) Hij snapt niet dat ik daar had moeten zijn, op die SEH. En dat ik daar ook ben in gedachten. Iedere seconde.

RONALD

(*Zacht*) Ja, ik ook. Maar toch zullen we het aan hem moeten overlaten.

Gefrustreerd schudt Jasmijn haar hoofd.

RONALD (CONT)

En hopelijk weet hij wat hij doet.

18 INT. SEH / BEHANDELKAMER 4 & GANG

Bart ondersteunt de arm van Nellie in de lucht.

NELLIE

Ai-ai-ai-ai!

Bart laat de arm weer zakken.

BART

Mm, lijkt me niet gebroken.

NELLIE

(*Verontwaardigd*) Nee, ik schreeuw van plezier!

BART

Waarschijnlijk iets verrekt. Ben je ergens tegenaan gelopen? Iets zwaars getild?

Nellie denkt na en schudt haar hoofd:

NELLIE

(*Stellig*) Niks. Behalve het wasmachien.

Bart kijkt verbaasd op.

NELLIE (CONT)

Van de keuken naar de badkamer.

BART
Dat heb je zelf gedaan?

NELLIE
Wie anders? Jij?!

BART
De burens misschien.

NELLIE
(*Afkeurend*) Piet Snelders boven mij
ademt door een slangetje. Die kan
niks meer. En Renate Zimmerman zit
kwijlend achter de geraniums. Komt
geen zinnig woord meer uit. Verder is
er niemand.

BART
Je kinderen?

NELLIE
M'n dochter woont in Hengelo.

Bart knikt bedachtzaam en beseft dat Nellie echt helemaal
alleen staat.

Op dat moment verschijnt het hoofd van Claire vanachter het
gordijntje.

CLAIRE (TEGEN BART)
Heb je even?

Bart knikt even verontschuldigend naar Nellie en volgt
Claire naar de gang. Hij trekt het gordijntje achter zich
dicht.

CLAIRE (CONT)
Neem jij Chris over?

BART
Ik ben bezig.

CLAIRE
Ze loopt echt niet weg.

BART
Astrid is er toch?

CLAIRE
Die is doodop. En ik ook. Vijf pc's
gaan er per uur doorheen. Je moet
bijspringen.

BART

Ik word gek van dat pak.

CLAIRE

Als je er eenmaal inzit, ben je zo gewend.

BART

Het plakt aan alle kanten. Alsof je onder het bloed zit.

CLAIRE

Bart, komop.

Bart kijkt voor zich uit en komt niet in beweging.

CLAIRE (CONT)

We moeten de taken verdelen.

Zonder haar aan te kijken:

BART

Als ik het doe, dan gaat het mis. Dat voel ik gewoon. Ik vergeet m'n masker of ik pak iets beet.

Claire beseft dat hij doodsbang is.

CLAIRE

Je bent toch arts?! Dit is je werk!

BART

Opereren. Wonden hechten. Dat is m'n werk. Maar dit. Heb ik een heel slecht gevoel over.

Claire staat versteld, maar voordat ze iets kan uitbrengen, hoort ze het gepiep van bewakingsapparatuur: Chris verkeert in kritieke toestand. Melvin en Masha lopen besluiteloos door de gang: ze mogen niet zomaar de quarantaine-kamer binnen. Claire kijkt nog één keer vragend naar Bart en hij kijkt beschaamd terug.

BART (CONT)

Sorry.

Dan rent Claire richting kamer 1. In de gang ervoor begint ze zich om te kleden. Bart kijkt haar na en keert dan terug in de behandelkamer, waar Nellie Martens alles heeft gehoord. Hij ontwijkt haar blik en gaat weer tegenover haar zitten.

19 INT. SEH / BEHANDELKAMER 1

Een inferno: in hun witte lijkgewaden staan Astrid en Irma over Chris gebogen en werken koortsachtig om hem in leven te houden. De man bloedt nu uit alle lichaamsholten en zijn bed is doorweekt: meerdere straaltjes druppelen aan de onderkant van het matras op de grond, waar zich donkerrode plasjes hebben gevormd. Er zijn drie infusen aangebracht, waarvan twee met bloed en één met plasma. Het derde infuus heeft een drukzak: om de vijf minuten vervangt Irma een bloedzak van een halve liter. Chris kreunt met een van pijn vertrokken gezicht.

ASTRID (TEGEN IRMA)
5 milligram morfine.

Irma trekt een lade open om de morfine klaar te maken. Chris slaat licht aan het hyperventileren.

ASTRID
Bloeddruk?

IRMA
80 over 20.

ASTRID
Zakje trombositensuspensie.

Irma geeft haar een zakje met de bloedplaatjes en Astrid voegt ze toe aan een ander infuus. Claire loopt snel de kamer binnen, terwijl ze nog haar kap rechtschuift en haar handschoenen aantrekt. Zonder op te kijken:

ASTRID
Waar is Bart?

CLAIRE
Hand gekneusd in de koffiekamer.

Alleen Irma werpt even een blik naar haar, Astrid blijft gefocust op de thermometer. Irma ziet dat de pc-voorraad wel erg snel is geslonken:

IRMA (TEGEN ASTRID)
Dit was de laatste zak. Hoeveel moet ik bijhalen?

ASTRID
Laat maar.

Een geladen stilte, alleen doorbroken door de schokkende ademhaling van Chris. Blickwisselingen van Irma en Claire naar Astrid. Chris heeft Claires hand vastgepakt en knijpt erin, alsof hij zich aan het leven wil vastklampen.

CLAIRE (TEGEN ASTRID)
En extra stollingsfactoren-
preparaten?

IRMA
Krijgt hij al.

De drie vrouwen kijken in stilte toe hoe Chris ligt te worstelen.

CLAIRE
We kunnen toch wel iets doen?!

Irma kan het niet langer aanzien: ze draait zich om en begint de gebruikte instrumenten en verbandrepen te verzamelen. Er trekt een pijnscheut door het lichaam van Chris.

CLAIRE (CONT)
Er zou toch een vaccin komen?! We
hoeven alleen maar tijd te rekken.

ASTRID (TEGEN IRMA)
Meer morfine.

Irma trekt de lade weer open om een nieuwe dosis morfine klaar te maken. Als ze zich omdraait met de spuit, ontspant het lichaam van Chris en... hij blaast zijn laatste adem uit.

Even een stilte, dan begint Claire haar hand los te wrikken uit de dode vuist van Chris. Astrid trekt een laken over het lichaam van Chris.

ASTRID (CONT)
Desinfecteren met fenol en een
dubbele bodybag. Dan gaat deze kamer
op slot.

Maar Irma is opeens stilgevallen en staart voor zich uit:

IRMA
Astrid!... Astrid!...

Astrid kijkt haar aan.

CLAIRE (CONT)
Je handschoen.

Er zit een scheur in de rechterhandschoen van Astrid waarachter haar blote huid te zien is. Lamgeslagen kijkt Astrid ernaar, alsof ze haar eigen ogen niet kan geloven.

IRMA
(*Fel*) WASSEN!

Nu pas komt Astrid in beweging en als een speer verlaat ze de kamer.

20 INT. SEH / WASRUIMTE

Helemaal panisch komt Astrid de wasruimte binnen. Ze slingert haar helm weg, trekt haar masker los en gooit de handschoenen van zich af. De kraan wordt wagenwijd opengezet en Astrid begint als een bezetene haar armen te wassen. Dan schudt ze razendsnel het beschermende pak van zich af en schopt haar overschoenen uit. Nu houdt ze ook haar gezicht onder de kraan en wast haar hals, alsof ze zichzelf helemaal wil reinigen.

Eindelijk komt Astrid tot rust en draait de kraan dicht. Ze richt zich op naar de spiegel en kijkt in haar kletsnatte gezicht. Een zucht. Dan komt Claire binnen zonder iets te zeggen en begint zich uit te kleden. Een blikwisseling via de spiegel. Astrid glimlacht en draait zich om:

ASTRID
(*Geruststellend*) Valt allemaal mee.
Er is geen bloed doorheen gekomen.

Ze pakt een handdoek en wrijft haar gezicht droog. Terwijl Claire met rustige bewegingen haar handschoenen desinfecteert, blijft haar blik op Astrid gericht. Die laat haar hand zien:

ASTRID (CONT)
En ik heb nergens wonden.

Ze legt de handdoek weg en wil de afdeling weer oplopen, maar voelt hoe Claire onbewust van haar wegdeinst. Astrid kijkt haar doordringend aan:

ASTRID (CONT)
Dus niks aan de hand. Gewoon ergens blijven haken.

Claire geeft geen antwoord. Ook zij is bang.

Astrid verlaat de wasruimte.

Claire gaat weer verder met het uittrekken van het pak.

21 INT. SEH / BEHANDELKAMER 4

Bart heeft een mitella gemaakt voor de rechterarm van Nellie die tevreden naar het witte verband kijkt:

NELLIE

Gaat het hierdoor over?

BART

Nee. Maar je kunt in ieder geval geen
wasmachines meer verplaatsen.

Hij laat niets merken van enige gêne na zijn weigering om
Chris bij te staan.

NELLIE

(Grinnikt) Daarvoor moet ik toch
eerst thuiskomen.

BART

Liever vandaag, dan morgen.

NELLIE

Ik niet!

Bart kijkt op.

NELLIE (CONT)

Wat heb ik daar nou? Een geiser die
steeds afslaat. Een tochtig balkon.
Muizen in de keuken. En op zondag de
postcodeloterij.

Ze haalt haar schouders op.

NELLIE (CONT)

Hier voel ik me stukken beter. Altijd
mensen om je heen. Van mij mag het
nog wel even duren.

Bart gelooft niet wat hij hoort.

BART

We hebben hier een virus! Dat kan
overal zitten. Je bent er geweest,
voordat je het doorhebt.

Nellie kijkt hem berustend aan:

NELLIE

Als je gaat, dan ga je, jongen. Ik
laat m'n leven niet bepalen door
angst.

Bart voelt zich duidelijk aangesproken en valt even stil.

22 INT. EETCAFÉ (CRISISCENTRUM)

Het eetcafé is getransformeerd tot crisiscentrum: er staan

computers en telefoons opgesteld op twee tafels, waaraan de twee verpleegkundigen - nu in burger - aan het werk zijn. Op een aantal televisies worden tegelijkertijd verschillende zenders getoond: CNN, BBC-world, NOS-journaal etc. Ondanks de crisis-activiteiten blijft de barman gewoon zijn zaak runnen: hij spoelt glazen en tapt biertjes voor klanten. Herman geeft verderop een interview aan de televisie-verslaggever.

HERMAN

We zijn nog op zoek naar zeven passagiers. Dus dat valt te overzien.

Jasmijn zit achter een kop koffie aan de bar en luistert naar Hermans interview.

VERSLAGGEVER

En het cabinepersoneel?

HERMAN

Nog steeds in quarantaine op Schiphol.

Ronald komt het café binnen en stevent op de bar af.

RONALD (TEGEN BARMAN)

Koffie.

Ook hij luistert ongemerkt naar Hermans interview.

HERMAN

We dachten eerst dat de co-piloot besmet was, maar dat bleek griep. Hij is nu weer gezond. Het gaat dus de goede kant op.

VERSLAGGEVER

Dankjewel.

Het interview is afgerond en Herman wil naar zijn medewerkers lopen, maar als hij Ronald aan de bar passeert:

RONALD

Weet je zeker dat hij geen Ebola had?

HERMAN

(Nuchter) Dan was hij echt niet beter geworden.

RONALD

Behalve met dat vaccin.

HERMAN

Precies.

Hij loopt verder en gaat aan tafel zitten. Ronald blijft staan aan de bar, waar de barman zijn kop koffie neerzet. Ronald neemt een slok en denkt na.

HERMAN (TEGEN VERPLEEGKUNDIGE 1, CONT)
Heb jij nog gebeld voor die extra dekens?

RONALD
Want dat vaccin komt toch?

Herman kijkt verstoord op:

HERMAN
Tuurlijk. (*Tegen verpleegkundige*) Ze zijn voor vanavond.

Met zijn kop koffie komt Ronald naar Hermans tafel toe en gaat daaraan zitten.

RONALD
Ik heb iedereen moed ingesproken met dat vaccin. Beloofd dat het zou komen. Uit Oeganda. En dat gebeurt toch ook?!

Herman knikt, maar staart ondertussen in de lijst met slachtoffers die zijn medewerker voor hem heeft afgestreept. Opeens laat Ronald zijn kopje koffie met een klap neerkomen op de tafel. Iedereen kijkt op.

RONALD (CONT)
(*Scherp*) Komt dat vaccin of niet?!

Herman kijkt hem aan.

HERMAN
(*Zacht*) Welk vaccin? Denk je echt dat er een vaccin bestaat?!

RONALD
Ik heb iedereen gerustgesteld dat het zou komen!

HERMAN
Dan breekt er tenminste geen paniek uit.

JASMIJN (OS)
(*Woedend*) Wat een schoftenstreek!

Ook Jasmijn is dichterbij gekomen en kijkt Herman ongelovig aan.

HERMAN

(*Kalm*) Mijn taak is het voorkomen van een epidemie.

RONALD

Zoek dan een anti-middel. Er wordt toch onderzoek gedaan?!

HERMAN

O, zeker. In Wisconsin werden eiwitten gemanipuleerd om het virus te neutraliseren. Zonder resultaat. Een 'muizenserum' uit Singapore versnelde juist het incubatieproces. En het nieuwste vaccin uit Valencia bleek fataal voor drie van de vijf proefpersonen.

JASMIJN

Het valt dus niet te stoppen?!

HERMAN

Nee. Isolatie is de enige kans om een epidemie te voorkomen.

Jasmijn kijkt overdonderd naar Ronald, maar die had allang het vermoeden dat er geen vaccin was.

HERMAN (CONT)

(*Geruststellend*) Gelukkig is een drager meestal dood, voordat hij veel anderen kan besmetten.

RONALD

(*Fel*) Ik wil dat mijn mensen nu van die afdeling worden gehaald.

HERMAN

Als het virus buiten het ziekenhuis komt, hebben we een nationale ramp.

Jasmijn staat te trillen van woede:

JASMIJN

En daarom offer je die mensen zomaar op?! Je kent ze niet eens! Ik wel. Ik weet wat ze doen voor anderen. En nou gaat het een keer om hun leven en er wordt geen poot uitgestoken!...

Ze draait zich om naar de verslaggever:

JASMIJN (CONT)
Hé, dit moet je filmen!

HERMAN
(*Scherp*) In april 95 werd Congo getroffen door Ebola. 114 doden in Kikwit. Twee dagen later bereikte het Masengo, 88 kilometer verderop: 73 slachtoffers, meteen daarna Belonge in het noorden: 129 gevallen. Dat is dunbevolkt gebied! Wat zou het hier wel niet aanrichten?! Haarlem, Leeuwarden, Venlo, Zwolle...

Een korte stilte.

HERMAN (CONT)
Jullie beseffen niet waar je mee te maken hebt.

RONALD
Nee. Zij ook niet. En daar hebben ze wel recht op. Hoe ziek een patiënt ook is, geef hem nooit valse hoop.

Hij staat op en verlaat het eetcafé zonder te groeten. Jasmijn volgt hem.

23 INT. SEH / GANG & KANTOOR ASTRID

Twee hygiënisch verpleegkundigen in maanpakken rijden een loden kist op een karretje langzaam, bijna plechtig voorbij. We volgen de kist over de afdeling waar totale verslagenheid heerst.

Melvin staat met Masha **bij de artsenbalie**.

MELVIN
(*Zacht*) Dat is één.

Vanuit het glazen **kantoor** zit Astrid toe te kijken - eenzaam en aangeslagen.

Voor de koffiekamer staat Claire van een plastic bekertje te nippen en vecht tegen haar emoties. Als de maanpakken haar passeren, werpt ze een schichtige blik naar de kist en dan weer voor zich uit. Het geluid van een overkomend vliegtuig. Bart komt vlakbij haar staan, maar weet niets te zeggen.

CLAIRE
Wat een klerezooi.

De kist verdwijnt door de wachtkamer naar buiten. Op de

afdeling blijft een geladen stilte hangen. Ook Kees bij de lift is aangeslagen, maar opeens valt zijn blik op de buitendeur die nog steeds openstaat. Hij ruikt zijn kans en komt langzaam in beweging.

Bijna ongelovig dat niemand hem tegenhoudt, kijkt hij opzij.

Masha ziet hem lopen en begint nee te schudden.

Kees versnelt.

IRMA
Hou 'm tegen!

In het kantoor is Astrid opgestaan.

Kees heeft bijna de wachtkamer bereikt...

En wordt getackeld door Melvin.

Kees worstelt om los te komen, maar Melvin drukt hem tegen de grond. Een gewelddadige uitbarsting in contrast met de fatalistische toestand hiervoor.

MELVIN
Doe niet zo stom.

KEES
(*Emotioneel*) Rot op!

Ze rollen vechtend over elkaar heen.

MELVIN
Rustig.

KEES
Laat me los!

MELVIN
Als je rustig bent.

Kees ligt nu in een houdgreep en kan geen arm meer bewegen.

KEES
(*Piept*) Ik heb lucht nodig, man.
Lucht, anders word ik helemaal gek.

Opgelaten en betrokken tegelijk kijkt Masha toe.

Er gaat een telefoon.

In het glazen kantoor neemt Astrid de hoorn van de haak.

24 INT. ZIEKENHUIS / KAMER RONALD

CROSS: 25 INT. SEH / KANTOOR ASTRID

Ronald staat in zijn kamer met de telefoon in z'n handen en is nog steeds aangeslagen door het nieuws dat er geen vaccin is. Jasmijn staat naast de deur tegen de muur geleund.

RONALD (IN TELEFOON)

Gaat ie?

ASTRID (IN TELEFOON)

Weleens beter geweest.

RONALD

Niemand koorts? Misselijk? Spierpijn?

Astrid wil over het incident met de gescheurde handschoen vertellen, maar in plaats daarvan:

ASTRID

Niet dat ik weet.

RONALD

Geen onnodige risico's genomen?

ASTRID

Nee. Alles volgens de regels. Zijn kamer is nu afgesloten. Matras vernietigd. Er is geen direct gevaar meer.

Ronald knikt opgelucht:

RONALD

Mooi. Dan is het nog drie weken aftellen.

ASTRID

En dat vaccin?

Ronald werpt even een blik naar Jasmijn, maar hij krijgt het niet over z'n hart om Astrid de waarheid te vertellen:

RONALD

Is onderweg.

ASTRID

Hoe lang nog?

RONALD

Ehh... Eén dag, twee?

Astrid bijt even op haar lip.

ASTRID
Waarom zolang?

RONALD
Moet helemaal uit de bush-bush komen.

ASTRID
Hm.

Het blijft even stil.

RONALD
Je weet als ik iets beloof...

ASTRID
(*Glimlacht*) Dan kan ik het wel
schudden.

Beiden grinniken een beetje.

ASTRID (CONT)
Goed. We hebben wel genoeg spanning
gehad voor vandaag.

Ze legt de hoorn op de haak. Als ze zich omdraait, staat ze
tegenover Irma.

IRMA
Ik heb kamer zes voor je
klaargemaakt.

ASTRID
Waarom? Laat mij maar voorlopig
hier...

IRMA
Je kent de regels.

ASTRID
Nee, ik ga niet.

IRMA
Het is voor onze veiligheid.

ASTRID
Ik heb m'n handen meteen ontsmet. Het
is onmogelijk dat ik het heb.

IRMA
Weet ik wel. Maar voor het geval dat.

ASTRID
NEE! Het kan niet. Ik heb een
dochttertje.

Irma komt naar haar toe en Astrid ziet dat ze plastic handschoenen aan heeft.

IRMA
Astrid, alsjeblieft.

Astrid laat zich door haar wegvoeren.

In zijn kamer zit Ronald nog steeds aan zijn bureau voor zich uit te staren. Hij vraagt zich af waar hij een anti-virus vandaan moet halen. Jasmijn staat nog steeds bewegingloos tegen de muur. Opeens pakt Ronald de telefoon weer op:

RONALD (TEGEN JASMIJN)
Wie had er ook alweer griep van het cabinepersoneel?

JASMIJN
De co-piloot.

Ronald begint een nummer in te typen.

TWEEDE COMMERCIAL BREAK

26 INT. SEH / KOFFIEKAMER / NACHT

Afschuwelijke documentairebeelden van een Ebola-epidemie in Afrika. Over het beeld verschijnt de tekst: 'ZATERDAG, 23:20'.

Het is inmiddels nacht geworden en Kees ligt op een geïmproviseerd bed in z'n eentje op de koffiekamer en kijkt televisie.

MASHA (OS)
Word je daar niet bang van?

Kees kijkt opzij. In de deuropening staat Masha met alleen twee sokken en een oversized T-shirt aan. Kees kijkt weer naar het scherm.

KEES
Ik word alleen bang van wat ik niet zie. Wat ik verkeerd deed bij je ouders, bijvoorbeeld. Of waarom jij me de hele tijd afzeikt.

Masha komt dichterbij.

MASHA
Ze hadden gewoon zulke hoge verwachtingen...

KEES (ONDERBREEKT)
Maakt niet uit. Ik kom er wel
overheen.

Kees richt zich weer op de documentaire, terwijl Masha een
eindje verderop blijft staan. Een ongemakkelijke situatie.

MASHA
Kees, laat me niet zo staan.

Opeens houdt ze het niet langer en laat haar gedachten de
vrije loop:

MASHA (CONT)
(*Emotioneel*) Ik denk steeds dat ik
hier niet meer uitkom. En dan twijfel
ik aan alles wat ik heb gedaan. Of ik
geen andere studie had moeten doen.
Ander werk. Ik zit hier maar achter
de balie. Dag in dag uit. Terwijl ik
ook reisleidster had kunnen zijn of
bij de politie.

Ze is bij het geïmproviseerde bed aangekomen, waar Kees al
opzij is geschoven. Haar woordenstroom gaat verder:

MASHA (CONT)
En ik twijfel aan ons. Want zeg nou
zelf. Wij passen toch niet bij
elkaar?! Of wel?! Ik ken jou amper.
Melvin zie ik acht uur per dag. En
Bart en Claire en Irma. Ik weet
precies wat ze denken als er iets
gebeurd. Maar bij jou...

Ze is naast Kees gaan liggen en nestelt zich tegen hem aan.
Gewoontegetrouw slaat Kees zijn arm om haar heen. Masha
blijft doorpraten:

MASHA (CONT)
Alsof ik naar een vreemde zit te
kijken. Je lacht zo hard en je wilt
altijd je zin hebben. Zo ken ik je
helemaal niet. En dat kan ook niet,
want hoe vaak zien wij elkaar nou?
Alleen 's avonds en in het weekend.
En dan moet je ook nog naar voetbal.

Kees streelt haar armen.

MASHA (CONT)
Daarom ben ik zo bang. Als we hier nooit
meer uitkomen. Dat ik alles verkeerd heb

gedaan. Werk. Jou. Snap je?

Troostend kust Kees haar hoofd.

KEES

Tuurlijk kom je hier wel uit.

Masha slaat haar arm om zijn middel.

KEES (CONT)

Dan ga je meteen Italiaans doen en word je reisleidster. Naar Florence en Rome.

MASHA

(Zacht) Ja.

KEES

Daar ontmoet je zo'n Bruno of Marcello. Gespierd, vrolijk, met felle, bruine ogen. En krijg je een gezin.

MASHA

Met acht kinderen

KEES (NAADLOOS)

Vier meisjes en vier jongens.

MASHA

En ik noem ze: Claudia, Guilietta, Felicia...

Kees en Masha liggen helemaal in elkaar verstrengeld, terwijl voor hen op de televisie nog steeds de verschrikkelijke beelden van de Ebola-ramp zijn te zien.

27 INT. SEH / BEHANDELKAMER 6 / NACHT

In een klein spiegeltje zien we de gladde huid van Astrid voorbijschuiven. Ze staat midden in de kamer in haar ondergoed en houdt een make-up-spiegeltje achter zich om haar rug te checken. Plotseling blijft ze steken: ter hoogte van haar middel zijn de eerste bloeduitstortingen zichtbaar. Astrid vertoont nauwelijks een reactie.

Als ze iemand hoort aankomen, legt ze het spiegeltje weg en trekt een bloes aan. Irma komt binnen met masker en haarkapje.

ASTRID

(Ironisch) Geen oorlogstenue?

IRMA

Bij de eerste koorts pas.

Ze haalt een thermometer tevoorschijn en wil op Astrid aflopen.

ASTRID

Heb ik al gedaan. Keurig op 36.

IRMA

Pffffff, ik kreeg het al warm.

Ze steekt haar thermometer weg, trekt haar masker naar beneden en glimlacht.

IRMA (CONT)

Sorry, dat ik je hier heb gestopt.
Zwaar overtrokken, natuurlijk. Maar
ik krijg gewoon de zenuwen van dat
virus.

ASTRID

(Glimlacht) En terecht!

IRMA

Als je ergens anders wilt slapen, ik
hou je niet tegen.

ASTRID

(Vrolijk) Regels zijn regels. Laat ik
maar het goede voorbeeld geven. En
mocht er toch iets gebeuren, neem jij
de leiding dan over?

Irma voelt haar adem stokken. Iets in Astrids stem heeft
haar argwaan gewekt, maar die gaat 'ontspannen' verder:

ASTRID (CONT)

Die had je toch ook voordat ik kwam?
Dan is het of er niets is veranderd.
Alsof ik er nooit ben geweest.

Even blijft het stil. Astrid trekt haar armen tegen zich
aan. Ze maakt een kwetsbare indruk met haar bloes en blote
benen. Irma voelt dat haar toestand ernstiger is, dan ze
had ingeschat.

IRMA

Laten we eerst maar eens rustig
afwachten.

Astrid schiet in een zenuwachtige, bijna overspannen lach:

ASTRID

Dat zei ik ook tegen hem. En je ziet hoe dat is afgelopen!

Meteen gaat er een rilling door haar lichaam. Met moeite houdt ze haar emoties binnen.

IRMA

Chris was al te ver heen. Straks met dat vaccin is het grootste gevaar geweken.

ASTRID

Doe je goed, dat toontje. Als patiënt zou ik er zo intrappen. (*Panisch*) Maar ik ben daar geweest. Toen ze bij bosjes vielen. Ik heb alles geprobeerd om er ook maar éentje te redden. Bloedtransfusies, kunstmatig stolsel en zelfs diepvrieselementen om het bloeden te stelpen. En omdat het allemaal toch niets uithaalde, ben ik gaan opereren. Zinloos vanaf de eerste snee, want alles bloedde: milt, lever, darmen. Het ene gat was nog niet gedicht of het begon alweer te lekken. Het leven glipte letterlijk door m'n vingers.

Astrid ziet het weer even voor zich en legt haar rechterhand op haar buik.

Irma is geraakt.

ASTRID (CONT)

(*Fluistert*) Voortdurend die angst dat het me te pakken zou krijgen.

Ze kijkt Irma aan.

ASTRID (CONT)

En nou is het dan zover.

28 INT. SEH / GANG / NACHT

Irma hangt haar beschermende pak binnenstebuiten aan de kapstok voor Astrids behandelkamer en komt vermoeid en ontdaan naar de artsenbalie. Ze gaat zitten en wrijft in haar gezicht.

NELLIE

Kun jij even roeren?

Irma laat haar handen zakken en ziet Nellie voor zich die nog steeds haar rechterarm in een mitella heeft en een kopje thee met lepeltje in haar linker. Ze zet het kopje voor Irma neer.

NELLIE (CONT)

Ik ben rechts.

Irma kijkt haar stomverbaasd aan en doet niets.

NELLIE (CONT)

Er zitten twee klontjes in, maar ik proef niets.

Er knapt iets bij Irma:

IRMA

We zijn hier nou een paar dagen. Eén dode. Astrid besmet. God weet of wij hier ooit nog uitkomen. En jij wil dat ik in jouw bekersje roer?!

NELLIE

't Hoeft niet, als je er zo'n punt van maakt.

IRMA

(*Furieux*) Ik heb thuis een man in een rolstoel die niet eens voor zichzelf kan zorgen, laat staan voor de kinderen! Wie brengt ze naar school?! Wie doet de was?! Wie zet hem overeind als hij uit z'n stoel lazert?! M'n hele leven dondert in elkaar! En alsof het allemaal niet genoeg is...

Ze moet zich inhouden om niet fysiek te worden. De tranen schieten in haar ogen:

IRMA (CONT)

... kom jij daar. Met je pijntjes en je geklaag. Met je getrut en je eeuwige ik-ik-ik. Vind je het gek dat je geen hond overhoudt?! Ik moet er niet aan denken dat jij in mijn buurt zou wonen!

Nellie staart haar met een bleek gezicht aan.

IRMA (CONT)

En uitgerekend met jou zitten we hier opgesloten!

Met een laatste blik vol afschuw draait ze zich om en loopt weg. Nellie blijft overdonderd achter. Langs haar slaap zien we een zweetdruppel naar beneden glijden.

29 EXT. SCHIPHOL / AANKOMSTHAL / OCHTEND

De volgende ochtend komt de auto van Ronald met een noodgang tot stilstand op de parkeerplaatsen voor de aankomsthal van Schiphol. Dwars over het beeld verschijnt: 'ZONDAG, 7:10 UUR'.

Ronald springt uit z'n auto en loopt snel naar de hal.

30 INT. SCHIPHOL / QUARANTAINEKAMER / OCHTEND

Ronald komt een kamer binnen met een glazen wand in het midden. Aan de ene kant zit co-piloot JACCO HOLTERS al te wachten aan een tafel. Ronald neemt plaats aan de tafel aan de andere kant van de wand.

RONALD

Ronald den Hartog. En jij bent Jacco Holters.

JACCO

Klopt. De co-piloot.

Terwijl Ronald praat, bekijkt hij Jacco geconcentreerd:

RONALD (CONT)

Veel contact gehad met de purser, Chris Wagenaar?

JACCO HOLTERS

Nee. Cockpit en cabine zijn gescheiden werelden. Toch doodzonde van die gast.

Ronald knikt.

JACCO HOLTERS

(Voorzichtig) Maar wat kan ik...?

RONALD

Je weet dat hij aan een virus overleden is? Ebola. Daar bestaat geen vaccin tegen. 9 van de 10 keer dodelijk. Ik ben op zoek naar die ene, die het wel heeft overleefd.

Jacco kijkt hem vragend aan.

RONALD (CONT)

Zijn bloed zou vol antistoffen zitten
waaruit een serum gemaakt kan worden.

Jacco blijft hem niet-begrijpend aankijken.

RONALD (CONT)

Ik denk dat jij die ene bent.

JACCO HOLTERS

(Lacht hoofdschuddend) Ik had twee
dagen lichte griep, meer niet. Maar
als je m'n bloed wilt onderzoeken op
Ebola.

RONALD

Dat zul je nu niet meer aantreffen.

Hij staat in dubio: als Jacco inderdaad alleen maar een
griep had, dan bevat zijn bloed geen afweerstoffen tegen
Ebola.

JACCO HOLTERS

Als ik verder iets kan doen?

Ronald zucht en haalt moedeloos z'n schouders op. Hij staat
alweer op om te vertrekken.

RONALD

Ik hoop dat je het een beetje
uithoudt, hier.

Hij schudt Jacco de hand en loopt richting uitgang. Voordat
hij de kamer heeft verlaten, herinnert Jacco zich opeens
iets:

JACCO HOLTERS

Wacht 'ns even: ik heb wel z'n kam
geleend!

Hij trekt een kammetje uit z'n zak en laat hem aan Ronald
zien.

JACCO HOLTERS (CONT)

Hier. Vlak voordat we vertrokken uit
Nairobi.

Ronald is naar de glazen wand toegekomen.

31 INT. SEH / GANG & KANTOOR ASTRID

In zijn boxershorts komt Bart een behandelkamer uit en
loopt over de gang richting wasruimte. Hij heeft zich nog
steeds niet geschoren en ziet er verfromfaaid uit. Verder is

er nog niemand te bekennen. Terwijl Bart gaapt, ziet hij vanuit z'n ooghoeken opeens een schoen op de grond liggen.

Hij komt tot stilstand en loopt richting schoen.

Aan de schoen zit een been vast.

Bart komt dichterbij.

Na het been volgt een lichaam, languit op de grond.

En dan ziet Bart het gezicht: Nellie.

Het bloed uit haar neus en oren op de grond is inmiddels opgedroogd. Op haar gezicht zien we vaag de vlekken, die kenmerkend zijn voor Ebola. Haar rechterarm hangt nog steeds in de mitella. Terwijl hij zijn ogen op het lichaam gericht houdt:

BART
(*Alarmerend*) Mel! Claire! Kom 'ns hier!

Al snel komt Melvin tevoorschijn, gevolgd door Masha en Claire. Met eenzelfde ongeloof kijken zij naar het lichaam van Nellie.

MELVIN
(*Zacht*) En dat is twee.

BART
(*Benauwd*) Ik heb haar gisteren onderzocht. Een uurlang.

Ook Irma is bij het groepje komen staan. Ze schrikt enorm, als ze het lichaam van Nellie ziet.

BART (CONT)
Nu heb ik het ook.

32 INT. SEH / WASRUIMTE

Bart zit onderuitgezakt op een bankje in de wasruimte, terwijl Claire haar tanden aan het poetsen is boven de wasbak.

BART
Dat kan niet anders! Die Wagenaar heb ik onderzocht. Nellie. Ik moet het gewoon hebben.

Claire stopt even met poetsen en met een mond vol schuim:

CLAIRE
Misschien ben je wel immuun.

Ze poetst verder. Bart schudt z'n hoofd:

BART
Ik blijf voortaan bij iedereen uit de
buurt. Geen fysiek contact meer.

CLAIRE
Jammer. Had ik me juist zo op
verheugd.

Ze kijkt even schalks naar Barts blote benen, maar hij kan er niet om lachen.

BART
Noem me maar een schijterd. Kan me
niet schelen. Hier trek ik de grens.
En daar stap ik niet overheen, ook al
doen anderen dat wel. M'n eigen
gevoel, daar luister ik naar. M'n
intuïtie. Of als je wilt: m'n angst.

Claire kijkt hem alleen maar aan en bergt haar tanden-
borstel weg. Ze maakt aanstalten om de ruimte te verlaten.

BART (CONT)
(Oprecht) Ik hou van dit werk. Van
deze afdeling. En ik wil me voor
honderd procent inzetten... Maar niet
ten koste van alles.

Claire blijft even bij hem staan en legt een arm op z'n
schouder.

CLAIRE
Groot gelijk. Jij hebt hierbuiten nog
een heel leven, ik alleen maar een kat.

Ze verlaat de kleedruimte.

33 INT. SEH / KOFFIEKAMER

Helemaal weggedoken als een vogeltje zit Irma op haar
hurken tegen het raam van de koffiekamer. Met beide armen
omvat ze haar benen en rust met haar gezicht op haar
knieën. Ze voelt zich verschrikkelijk schuldig dat ze
Nellie de vorige avond zo heeft afgeblaft.

34 INT. SEH / BEHANDELKAMER 6

CROSSCUT MET: 35 INT. HUIS ASTRID / WOONKEUKEN

In vol ornaat komt Claire de observatiekamer binnen. Een
moment van afschuw op haar gezicht achter het masker en dan

zien we waar zij naar kijkt:

Astrid ligt lusteloos op bed en staart voor zich uit: haar toestand is flink verslechterd. De bloeduitstortingen zijn nu ook op haar armen en gezicht verschenen.

Claire zet zich over haar schrik heen en gaat verder de kamer in.

CLAIRE

Ik kom een infuus zetten.

Geen reactie. Astrid blijft roerloos liggen, alsof ze Claire niet in de gaten heeft. Die blijft besluiteloos staan. Dan buigt Astrid haar arm open waar het infuus moet komen.

Claire haalt een naald uit een lade.

ASTRID

(*Apathisch*) Laat mij maar doen.

Claire geeft haar de naald en zij steekt hem in een ader. Claire pakt de infuusslang die op de naald aangesloten moet worden.

CLAIRE

Zal ik hem aansluiten of wil je dat ook zelf doen?

Astrid staart een tijdje naar de infuusslang in de handen van Claire, alsof het haar geen zier interesseert.

ASTRID

Doe jij maar, ik druk 'm wel dicht.

Claire sluit het infuus aan en koppelt er een packed cell aan.

CLAIRE

Er hangt nu één zak. Welke inloopsnelheid zullen we aanhouden?

ASTRID

Steeds hoger, lijkt me.

CLAIRE

(*Gegeneerd*) Maar voor nu, bedoel ik.

Astrid laat haar hoofd achterover in het kussen vallen.

ASTRID

Je hoeft aan mij geen pc's te verspillen. Laten we elkaar niet voor de gek houden. Als het toch een

aflopende zaak is, dan maar zo snel mogelijk.

Met de lijdensweg van Chris vers in het geheugen heeft Claire niet de moed om hier tegenin te gaan.

CLAIRE
(Zacht) Zou je het Lukas niet vertellen? Hij heeft vandaag al drie keer gebeld.

ASTRID
Ja, doe ik wel.

Het klinkt weinig overtuigend.

CLAIRE
Ik weet niet meer wat ik tegen hem moet zeggen.

Woonkeuken Astrid: Lukas staat met een schort om voor het aanrecht en laat spaghetti uitlekken in een vergiet boven de gootsteen. Inez achter hem houdt met moeite drie borden vast en zet die één voor één op tafel.

INEZ
Voor papa... Voor Inez... En voor mama.

LUKAS
Goed zo. En nou de vorken.

De telefoon gaat. Lukas zet de pan met spaghetti op tafel en pakt de telefoon.

LUKAS (IN TELEFOON, CONT)
Met Lukas. (...) Astrid?!

In de **observatiekamer** zit Astrid nu rechtop in bed met haar mobiel. Claire is nergens meer te bekennen.

LUKAS (CONT)
(Bezorgd) Ik kan je maar niet bereiken. Hoe is het?

ASTRID
(Plompverloren) Ik ga dood. Niets meer aan te doen.

Lange stilte.

In de **woonkeuken** zit Lukas ineengedoken op een stoel, alsof hij met een moker is geraakt. Hij heeft één hand op z'n mond gedrukt. Inez staat met grote ogen naar hem te kijken.

LUKAS
(*In tranen*) Dat wil ik niet.

In de **observatiekamer** laat Astrid zich niet meeslepen door de emoties van Lukas:

ASTRID
(*Zakelijk*) Blijf niet alleen. Hoor je me? Inez heeft een moeder nodig.

LUKAS
Hoe kan dat nou, lieverd?!

ASTRID
En ze moet studeren later. Lukas?!

Maar hij is al niet meer tot praten in staat en Inez heeft de telefoon uit zijn handen genomen:

INEZ
Mama?!

Nu wordt het Astrid teveel in de **observatiekamer**: even zit ze als verlamd met de mobiel gedrukt tegen haar oor. Dan klikt ze hem zonder iets te zeggen uit.

36 INT. ZIEKENHUIS / KAMER RONALD

CROSS: 37 INT. SEH / KANTOOR ASTRID

Ronald heeft de bloedbank aan de lijn.

RONALD (DOOR TELEFOON)
Hij moet absolute voorrang krijgen.
(...) Anderhalve liter en alleen het plasma eruithalen.

Er wordt op de deur geklopt en Lukas van der Linden kijkt naar binnen:

LUKAS
Ronald?!

Ronald kijkt op zonder hem te begroeten.

LUKAS
(*Verduidelijkt*) De man van Astrid.

Nu pas beëindigt Ronald zijn telefoongesprek.

RONALD (DOOR TELEFOON)
Okee, zet er haast achter. (*Tot Lukas*) Ja?

LUKAS
Ehh, het gaat over dat virus. Waar blijft dat vaccin?!

RONALD
Zo eenvoudig is dat niet. Ik ben op dit moment bezig, maar...

LUKAS
Astrid had dus gelijk?

RONALD
Waarover?

LUKAS
Dat ze... doodgaat.

Ronald kijkt hem gealarmeerd aan.

RONALD
Alleen bij besmetting.

LUKAS
(*Knikt*) En dat is gebeurd.

Ronald gaat meteen tot actie over. Hij pakt de telefoon en toetst blindelings een nummer in. Claire zit in het glazen **kantoor** achter haar boeken en neemt de telefoon op.

CLAIRE
Eerste hulp, met Claire.

RONALD
Mag ik Astrid even?

CLAIRE
(*Doodkalm*) Die is met een patiënt bezig. Kan ik iets doorgeven?

Ronald kijkt Lukas even aan.

RONALD (IN TELEFOON)
Ik maakte me alleen zorgen over haar toestand. Maar dat is onterecht, begrijp ik?

De andere kant van de lijn blijft even stil.

RONALD (CONT)
Claire?

Claire is overeind gaan zitten.

CLAIRE

(Fluistert) Ze heeft nog één dag, hoogstens twee. Maar jij mocht het niet weten. Zelfs bloedinfusen wil ze niet meer. Ligt alleen maar te wachten...

Ronald weet niet wat hij hoort. Hij legt de hoorn terug op de haak en staart voor zich uit. Wat moet hij in godsnaam doen?! Lukas kijkt hem afwachtend aan. Dan pakt Ronald weer de telefoon en drukt een nummer in:

RONALD (DOOR TELEFOON)

Dat plasma moet nu komen.

38 EXT. ZIEKENHUISDAK MET TRAUMAHELICOPTER / STOCKSHOT

Een traumahelicopter landt op het dak van het ziekenhuis.

39 INT. ZIEKENHUIS / GANG

Rennende verpleegkundigen met een koelbox met drie flesjes van het bloedplasma.

40 INT. ZIEKENHUIS / KLEEDRUIMTE

Op een tafeltje naast een verpleegkundige ligt de koelbox met daarin drie flesjes plasma met immunoglobuline. Ronald hijst zich met snelle bewegingen in het maanpak, terwijl Herman op hem inpraat:

HERMAN

Je weet niet eens of hij wel Ebola had. En anders is het gewoon zinloos.

Ronald is opgestaan en terwijl hij verder gaat met aankleden:

RONALD

Alles is zinloos, Herman. Alles. Maar ik laat haar niet zomaar doodgaan.

Hij trekt overschoenen over z'n schoenen.

HERMAN

Hoeveel heb je? Twee, drie flesjes? Is dat genoeg om het hele virus te doden? Of lekt het er meteen weer uit?

RONALD

Eerst geef ik een extra shot plugma en stollingsfactoren-preparaat.

Hij pakt de koelbox van het tafeltje en loopt in zijn maanpak de gang op.

41 INT. ZIEKENHUIS & SEH / GANG

In het maanpak met helm en masker onder z'n arm en de koelbox in z'n andere hand stapt Ronald door de ziekenhuisgang richting SEH, gevolgd door Herman die 'm tot bezinning probeert te brengen.

HERMAN
Dit is gewoon een experiment. Daar krijg je problemen mee.

RONALD
Zie ik dan wel.

Hij arriveert bij de ingang van de SEH, waar twee hygiënisch verpleegkundigen hem de weg versperren. Ronald zet zijn helm en masker op en wacht totdat de twee verpleegkundigen opzij gaan.

Even een patstelling, maar dan gaat Herman overstag:

HERMAN
Ik sta hier volkomen buiten.

Hij kijkt Ronald aan:

HERMAN (CONT)
Veel succes.

De twee verpleegkundigen stappen opzij en Ronald kan doorlopen met zijn kostbare koelbox. In de SEH staat iedereen hem zwijgend en verwachtingsvol op te wachten: Melvin, Bart, Claire, iedereen.

RONALD
Waar ligt ze?

Claire knikt richting observatiekamer zes en Ronald gaat ernaar toe.

42 INT. SEH / BEHANDELKAMER 6

Astrid ligt languit op haar bed en ziet er verschrikkelijk uit. Ze schermt haar gezicht af met een arm. Ronald staat naast de brancard en kijkt naar haar. Hij legt de koelbox op een tafeltje naast het bed.

RONALD
Astrid?

Hij beweegt met zachte drang haar arm opzij, zodat haar

gezicht vrijkomt: overal vlekken. Twee watjes in haar neus. Astrid probeert haar gezicht weg te draaien, om hem niet te hoeven aankijken.

RONALD (CONT)
(Aangedaan) O, nee.

ASTRID
Genoeg gezien?!

Ronald buigt zich naar Astrid toe:

RONALD
(Zacht) Waarom heb je niet meteen gebeld?!

ASTRID
Ik heb jou helemaal niet nodig. Wat doe je hier?! Laat me toch met rust.

Ze hoest en een watje schiet los uit haar neus. Meteen begint er een straaltje bloed te lopen. Ronald steekt het watje weer terug.

RONALD
Shhht, probeer te ontspannen.

ASTRID
(Door haar tranen) Met jou in de buurt?! Dan loop ik altijd op m'n tenen. Alsof ik iedere dag weer examen moet doen.

RONALD
(Sust) Jij hebt je toch allang bewezen?!

ASTRID
Ja?! Ook voor jou?!

RONALD
Als je eens wist!

ASTRID
Ik vind mezelf zo stom!

RONALD
Gekkie, wat haal je in je hoofd?!

Hij pakt een eerste flesje en voegt dat aan een infuus toe. Door de doorzichtige slang zien we duidelijk de vloeistof naar Astrid lopen.

ASTRID (TOT RONALD)
Waarom denk je dat ik ooit naar
Afrika ben gegaan?

Ronald gooit het volgende flesje in het infuus.

RONALD
Heb ik nooit begrepen.

ASTRID
Echt niet? Zelfs geen vermoeden?

Ronald schudt z'n hoofd:

RONALD
Niet de leeuwen of de hyena's, neem
ik aan.

ASTRID
Het was een vlucht. Een zinloze
vlucht.

Het derde flesje wordt door Ronald in het infuus
gedeponeerd.

RONALD
Waarvoor?

ASTRID
Voor jou, Ronald. Voor jou.

Ronald kijkt haar in verwarring aan.

ASTRID (CONT)
En er is niets waar ik zoveel spijt
van heb gehad.

Er valt een stilte. Astrid kijkt berustend voor zich uit.
Nu de drie flesjes zijn toegevoegd, is er niets meer dat
kan worden gedaan. Ronald gaat naast haar zitten en pakt
haar hand. Een tere, gevlekte hand in een grote handschoen.

RONALD
Ik ga hier alleen weg met jou.

Langzaam nemen we afstand van het verstilde tweetal. Door
de deur de gang op. Tot langs de wachtenden op de SEH.

—————